

staae den, og jeg troer, at dersom hver Enkelt skulde forklare sig derover, vilde Mange komme til at sige: vi forstaae den ikke. Naar derfor den ærede Minister vil have, at man skal sætte sig ind i en klar og rigtig Tanke, maa denne have fundet et klart og rigtigt Udtryk i Lovforslaget. Den høitærede Finantsminister lod skimte, at han troede at kunne komme med en saadan anden Redaction; det vilde være godt, hvis han havde gjort det i Lovforslaget, men som dette her foreligger, er det ikke Tilfældet. Allerede af denne Grund maa jeg tilraade det høie Thing at stemme for mit Forslag; thi det forekommer mig, at den første Fordring til en Lov er den, at den er nogenlunde forstaaelig for dem, der skulle stemme over den og siden efterleve den. Dertil kom ogsaa — og det indrømmede den høitærede Minister, — at det ikke lod sig forudsæe, hvilke betydelige Udgifter der kunde flyde af denne Bestemmelse. Det er dog ogsaa en Fordring, Rigsdagen maa gjøre, at den nogenlunde, tilnærmelsesviis, kan have en Mening om, i hvilken Grad Anvendelsen af en Lov vil medføre Udgifter; men naar man sætter Noget ind som en fast Lovbestemmelse, saa staaer Ministeren ikke længer i samme Forhold til Finantslov eller Statsrevision eller andet Saadant, saasnart han kan paapege, at han har havt Medhold i en Lovbestemmelse for den Foranstaltning, han har truffet. Dernæst er der jo ogsaa det, at Bestemmelsen ikke er udtømmende for det Forhold, som, efter hvad den høitærede Minister gjorde gjælbende, skulde ligge til Grund for Paragraphen. Den er ikke udtømmende; thi dersom Regjeringen vil forsætte en Embedsmand fra Ministeriet, hvor han har Alderstillslæg efter visse Aars Forløb, udi Landet, hvor man giver ham Ansættelse i et Embede, om faaer Alderstillslæg efter Aldersgrændse, saa mangler der Bestemmelse herom; men skulde der gives Bestemmelser for dette Forhold, skulde det dog ssee paa en udtømmende Maade. Seg maa altsaa af de Grunde, jeg har anført, fastholde mit Forslag under Nr. 1. — Forslaget under Nr. 2 omhandler jo en Sag, som altid, naar den kommer for, viser sig at give Anledning baade til alvorlige og til meget morsomme Bemærkninger. Vi have og-

saa hørt adskillige saadanne idag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) henviste til Folk udenfor Rigsdagen, men det ærede Medlem har jo ogsaa siddet her i Rigsdagen dengang, da vi havde et Tidspunkt, hvor det syntes for os, som om Landmænd ikke kunde komme til at sidde ved et vist Bord, uden at være visse paa at blive Kammeraaer; for en Proprietair lyder en saadan Titel dog altid smukt. Saadanne Erfaringer have vi altsaa ogsaa her i denne Sal. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (H. C. D. Müller) kan jeg nu slet ikke forstaae; thi han siger, at han vil af med hele Titels- og Rangvæsenet, men han vil ikke begynde derpaa, inden vi kunne faae det Hele bort med eet Slag. Det er at tale som et af disse overordentlig stærke Principmennesker, — jeg havde nær sagt Principryttere, — som sige: Alt eller Intet; men jeg troer, at naar det ærede Medlem er blevet ældre i det politiske Liv, vil han snart lære at indsee, at han ikke kan faae Alt paa eengang, at han maa finde sig i at gaae sammen med mere moderate Mænd, Mænd, som sige: Vi kunne faae Mere en anden Gang, lader os nøies med, hvad vi have faaet denne Gang. Det forekommer mig, at det er et ikke ringe Fremstridt, der gjøres ved § 7; det er et Fremstridt, der ikke er til at forsmaae. Vel har det været Tilfældet i høiere Grad tidligere, men det er dog ikke saa ganske forsvundet endnu, at Mange udenfor Embedsstanden staae og see op til Embedsstanden som Noget, de gjerne ville efterligne, og naar de see, at Embedsmændene kunne have det meget godt og være ligesaa ærede og agtede som Byfogder og Herredsfogder som som Justitsraader eller Statsraader, saa ville de heller ikke stræbe faa meget efter at blive Kammeraaer, og saa vil Exemplet raoven virke nedad og udbrede sig videre og videre. Det forekommer mig aldeles rigtigt, at vi begynde med Embedsmændene; thi det er saa ganske forunderligt hertillands, navnlig med Hensyn til Titels- og Rangvæsenet i Embedsclassen, at det er kommet dertil, at man slet ikke tillægger en Embedsmand nogen større Fortjeneste, fordi han har faaet en Titel, men man seer stærkt til